ERIC de Noorman

door
HANS G. KRESSE.

Het Stenen Afgodsbeeld

De Avonturen van
ERIC DE NOORMAN

De tekenaar van het boeiend verhaal « ERIC DE NOORMAN » is Hans G. Kresse, een der meest talentvolle medewerkers van de Marten Toonder Studio's.

HANS- G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Zevende verhaal

Het Stenen Afgodsbeeld

Uitgeverij
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, Brussel

Korte inhoud van vorige verhalen:

Eerste verhaal : **DE REIS NAAR ATLANTIS** — *Eric, de zoon van Wogram, Koning der Noormannen, is uitgevaren om een bruid te zoeken. Een orkaan drijft hem uit koers en hij belandt in het geheimzinnige rijk van Atlantis Na vele avonturen en gevechten met vreemde wezens, die dit gebied bewonen, komt hij in contact met de bevolking, die hem echter niet gunstig gezind is. Hierdoor laat hij zich in met de Egyptenaar Kirasso, die een der eerste vrouwen van Atlantis, de bewaakster van de Steen, heeft ontvoerd. Eric bevrijdt Winonah, en beiden ontsnappen.*

Tweede verhaal : **DE ONTVOERING VAN WINONAH** — *Na vele avonturen en gevechten met monsters, komen Eric en Winonah in aanraking met de dwergen Medegevoerd naar de stad, wordt Eric aldaar ter dood veroordeeld, maar vrijgesteld na een roerend pleidooi van Winonah, die hem eindelijk haar liefde bekent. Winonah verklaart Eric het geheim van de Steen van Atlantis. Op zoek naar de Steen komen beiden in aanraking met de wrede luipaardmannen, die Winonah ontvoeren. Nochtans met bovenmenselijke inspanningen gelukt Eric er in Winonah te bevrijden.*

Derde verhaal : **DE STRIJD TEGEN KIRASSO** — *Eric en Winonah trachten te vluchten met een watervliegtuig. Terug ontvoerd dwingt de hogepriester Winonah hem de weg te tonen om de Steen van Atlantis te bemachtigen. Ten koste van spannende achtervolgingen wordt Winonah echter door Eric bevrijd. Vergezeld van de dwerg Pum-Pum vluchten beiden, de Steen van Atlantis medenemend. Eric en Winonah opnieuw op listige wijze overmeesterd, doch de wakkere Pum-Pum kan Eric en Winonah uit een benarde toestand redden.*

Vierde verhaal : **DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR** — *Na de mislukte strijd met de luipaardmannen trekken Eric, Winonah en Pum-Pum zich met de hen getrouwe strijdkrachten in het binnenland terug. Eric, in luipaardman verkleed, wordt, na een geweldig gevecht, gevangen genomen door de wrede Egyptenaar Kirasso. Door middel van een list weet hij te ontsnappen. Op de terugtocht ontmoet hij Winonah, gevangen genomen door een generaal der luipaardmannen. Eric weet hem te ontwapenen en vergezeld van Pum-Pum ontvlucht hij met Winonah Atlantis, na aan de grens in het huwelijk getreden te zijn.*

Vijfde verhaal : **DE SULTAN VAN AKAIIM** — *Eric, Winonah en Pum-Pum reizen terug naar Noorwegen. Hun schip wordt aangevallen door zeerovers, die hen overmeesteren en naar hun land meevoeren, waar Eric en Winonah op de slavenmarkt verkocht worden, terwijl Pum-Pum er in slaagt te ontvluchten. Eric, die wegens een ontvluchtingspoging in een kerker wordt geworpen. sluit er vriendschap met Dzogolo, de neger. Beiden ontvluchten met de hulp van Pum-Pum. Het drietal gaat op zoek naar Winonah, die in de harem van de Sultan van Akaiim opgesloten is. Eric sluit een accoord met de woestijnmannen en slaagt er in, met bovenmenselijke krachtsinspanningen en na adembenemende avonturen, Winonah te bevrijden*

Zesde verhaal : **HET WATER DES LEVENS** — *Eric verlangt naar zijn land terug Twee mannen van de heerseres Dzilah ontvoeren hem echter, doch alle drie worden gevangen genomen door de « harige mannen ». Eric weet voor de zoveelste maal te ontvluchten, hij valt in de handen der soldaten van Dzilah. Deze zorgt er voor dat Winonah, Dzogolo en Pum-Pum, Eric terugvinden. De goede bedoelingen van Dzilah zijn echter maar schijn, want zij geeft Eric opdracht, wil hij zijn vrijheid herwinnen, het water des levens te bemachtigen, wat nog niemand gelukte. Eric trekt er alleen op uit en beleeft de meest dramatische avonturen in de wildernis, bereikt het levenswater, doch wordt door de toverkracht van de bewaker van zijn verstand beroofd. Winonah en Pum-Pum zijn er op uitgetrokken om hem te redden, wat geschiedt dank zij de spitsvondigheid van Pum-Pum.*

Nadat Eric, met behulp van de dwerg er in gelukt is, het Water des Levens bij Dzilah, de tovenares, te brengen, geeft deze Eric te kennen, dat het hem weliswaar vrij staat te vertrekken naar zijn land, maar dat ze zich zeer gevleid zou voelen, zo hij en zijn metgezellen nog een tijdje haar gast zouden willen zijn.

Aan tafel wordt het vertrek nog eens besproken. Dzilah laat zich van haar beminnelijkste kant zien, zij babbelt geestig, is vrolijk en bedenkt allerlei om Eric afleiding te bezorgen en te maken, dat hij zijn vertrek zal uitstellen. Pum-Pum vindt zulks helemaal niet naar zijn zin. Van het begin af heeft hij iets tegen de tovenares gehad, en vaak zei hij reeds tegen Winonah :

— Maak toch hij met ons weg gaat. Pum-Pum vindt Dzilah gek.

Eric komt echter onder de invloed van haar bekoorlijkheid. Winonah daarentegen is wat stil en in zichzelf gekeerd, en kan zich niet ontveinzen dat Dzilah een betoverende vrouw is. Ook voelt zij heel goed dat de heks verliefd is op Eric, hetgeen deze niet schijnt te beseffen.

Na een uitgelezen maaltijd te hebben genoten in de beste stemming, — waartoe Dzilah al haar krachten heeft ingespannen, — begint Eric in ernst bij zichzelf te overwegen hun vertrek nog uit te stellen, en hij bedankt Dzilah voor haar gastvrij aanbod.

— Ofschoon wij inderdaad zeer verlangend zijn naar mijn land te vertrekken, waar mijn vader, koning Wogram, mij verwacht, zegt Eric, kan ik uw vriendelijke uitnodiging niet afslaan en ben ik, zo mijn gemalin er geen bezwaar tegen heeft, besloten ons vertrek nog wat uit te stellen.

Winonah kijkt Eric ernstig aan, zij zegt niets. Hoe kan zij spreken over het bange voorgevoel dat haar bekruipt?

Al een hele tijd hebben Eric en Winonah Dzogolo gemist : nergens was de trouwe neger te zien ,en Eric is al van plan het eens te gaan onderzoeken als bij een maaltijd tot zijn verbazing Dzogolo als bediende optreedt. Het vreemde echter is, dat de neger, die toch altijd zeer aan Winonah en Eric gehecht was, geen enkele blijk van herkenning geeft. Hij verwijdert zich weer, na Eric en Winonah te hebben aangezien met een vreemde lege blik, zonder een woord te hebben gesproken.

Als hij weg is vraagt Eric :

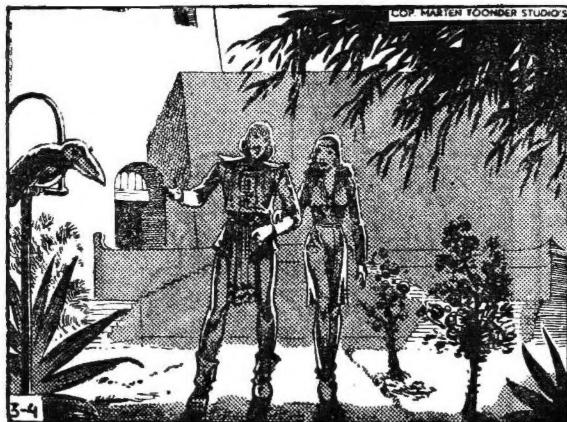
— Wat heeft dat vreemde gedrag van onze trouwe Dzogolo te beduiden?

— Mijn lieve vriend, deze neger beviel mij, hij is trouw, groot en sterk, ik kan hem goed gebruiken en daarom maakte ik dat hij U vergat. Vergeeft mij dat ik U niet eerder inlichte, zegt zij, en het is alsof haar halfgesloten ogen dreigen. Maar zo is het nu eenmaal hier de gewoonte.

Na deze woorden volgt een stilte : zelfs Eric is getroffen, doch Dzilah weet de vreemde indruk op de meest sluwe wijze weer teniet te doen. Winonah is echter ten zeerste getroffen. Al haar angstige voorgevoelens komen met vernieuwde kracht boven.

— Och, Eric, smeekt ze, als ze alleen zijn. Laat ons toch weg gaan. Wat is dit voor een manier van handelen met onze goede Dzogolo. Een angstig voorgevoel heeft zich reeds lang van mij meester gemaakt, ik zie onheil naderen!

Eric omarmt haar en spreekt geruststellende woorden. Geen van beiden zien hoe een gordijn opzij wordt geschoven en Dzilah verschijnt, die dit tafereel gadeslaat. Ze bemerken niet de dreigende en boosaardige bliken die Dzilah op Winonah werpt.

Onbewust van Dzilah's dubbelhartigheid, genieten Eric en Winonah van de rust en de weelde. Vaak wandelen ze in de uitgestrekte daktuin, en dan vertelt Eric aan zijn vrouw van zijn eigen land, hoe koud het daar kan zijn met sneeuw en ijs, hetgeen Winonah haast niet begrijpen kan. Zij bewonderen de prachtige planten, bloemen en dieren ,en ook Pum-Pum gaat vaak mee.

Op zekere dag, als zij weer alle drie aan het wandelen zijn, en Winonah Eric vraagt meer van zijn vader en het Noorse land te vertellen, in de hoop het verlangen naar huis bij hem op te wekken, kijkt Pum-Pum toevallig om. Nog juist zag hij, hoe achter het dichtvallende gordijn Dzilah hen met een loerende blik stond na te kijken.

Hij vertelt niets van zijn ontdekking, maar is nu vastbesloten, goed op te letten en hier en daar eens rond te kijken. Dit is voor hem niet moeilijk, want Dzilah keurt hem niet de geringste aandacht waardig, daar zij hem als een kinderlijk en onbenullig wezen beschouwt. Overal kan hij ongehinderd lopen, en dat kan hem nu van pas komen.

Zij begeven zich naar een bank om wat te rusten. Pum-Pum loopt nog even door en even later verschijnt een dienaar met een blad, waarop wat vruchten en een briefje.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Het briefje bevat de mededeling, dat Dzilah vóór het vertrek van Eric hem een gunst wil vragen, en het verzoek 's avonds alleen op haar kamer te komen, teneinde deze gunst te omschrijven.

Dan ,als terloops, vraagt Dzilah hem wanneer hij wenst te vertrekken, daar ze, als het niet al te spoedig is, zo gaarne zou willen dat hij een kleine opdracht voor haar uitvoert.

— Maar ja, als het te veel tijd neemt, zal ik nog zien iemand anders te vinden. Hoewel, zegt ze met een betekenisvolle glimlach, het niet gemakkelijk zal zijn, daar het een sterk betrouwbaar man moet wezen !

— Deel mij slechts Uw wens mee. Na al Uw gastvrijheid kan ik moeilijk vertrekken zonder tenminste getracht te hebben, deze te vervullen.

Hierop vraagt Dzilah aan Winonah met vleiende stem of zij er iets op tegen heeft. Deze kan haast niet anders dan « Neen » zeggen, en Dzilah verzoekt Eric hierop even mee naar haar werkkamer te gaan, daar het een geheim betreft.

Daar gekomen doet zij Eric een enigszins verward verhaal van een kasteelruïne in het bos, twee dagen reizen ver, waar een schat, een edelgesteente, toebehorende aan haar familie, begraven is. Zij stippelt hem de weg uit die hij te gaan heeft, en waar hij juist de ruïne kan vinden. Hij mag er echter met niemand over spreken. Eric is bereid en op de vragen van Winonah, 's avonds laat vóór het slapen gaan, kan hij slechts ontwijkend antwoorden.

Winonah is zeer droevig gestemd. Zij smeekt Eric, Pum-Pum mee te nemen, waarin deze toestemt. Vergeefs tracht Eric zijn vrouw gerust te stellen. Hij wil haar wat opwekken, en schildert haar af hoe ze, dadelijk na zijn terugkeer, de reis naar het Noorden zullen aanvaarden.

— En dan, zegt hij, begint ons leven pas goed !

Ten slotte schikt Winonah zich in het onvermijdelijke.

De volgende dag vertrekt Eric en Pum-Pum gaat mee, hiertegen heeft Dzilah geen bezwaar. Dzilah voorziet Eric van wonderpijlen en mondvoorraad. Nogmaals legt zij hem de weg uit en drukt hem geheimhouding op het hart.

— Na de vijfde zonsopgang kunt gij weer terug zijn, mijn vriend.

Winonah, die reeds afscheid van haar echtgenoot heeft genomen, slaat mede het vertrek gade. Zij voelt zich aangegrepen door een nameloze angst, doch wat kan zij doen? Zij geraakt hierna in een lusteloze toestand ,en is ongevoelig voor wat er om haar heen gebeurt, verlaten als zij zich voelt met die steeds aanwezige angst in het hart.

Dzilah huichelt medelijden, en doet alsof zij Winonah helpen wil. zij vraagt haar te zeggen wat zij voor haar doen kan, en vervolgt dan :

— Hier is iemand te uwer beschikking.

Zij opent een gordijn en daar staat in een nis, als uit zwart marmer gehouwen, roerloos en met starende ogen, Dzogolo.

De aanblik is niet geschikt om Winonah gerust te maken. De neger herkent haar blijkbaar nog steeds niet. Hij kijkt slechts naar haar met starre blik.

Winonah voelt zich nu geheel de moed ontzinken, hetgeen Dzilah zeer goed opmerkt, en haar haast onmerkbaar doet lachen. Zij weet, dat Dzogolo Winonah niet alleen zal laten tot haar terugkeer, en nu begeeft zij zich vlug naar een kamer hoog in de toren van het gebouw.

Het vertrek is donker, doch zonder moeite vindt Dzilah haar weg. De glinsterende ogen die haar bewegingen van tussen de balken volgen storen haar niet. Zij steekt een dikke kaars aan, en met een onheilspellend lachje opent zij een dik boek, waarin zij gejaagd begint te bladeren.

Eindelijk vindt ze wat ze zoekt. Nu begint ze te praten, heel zacht, onverstaanbaar. Intussen zoekt ze in een kast en vult een bak met vloeistof en poeder. De bak wordt op een soort kooktoestel gezet, dat aangestoken wordt. Een helder vuur ontstaat, de kamer is nu bijna geheel verlicht en allerlei vreemde voorwerpen worden zichtbaar.

Als de vloeistof in de bak borrelt en kookt, kijkt Dzilah in het boek en hierop strekt zij beide handen boven de bak uit, hardop enige woorden uitsprekend. Als het vuur gedoofd is, vult Dzilah een kruik, met vloeistof, blaast de kaars uit en begeeft zich weer naar beneden.

Winonah zit lusteloos in een hoekje als Dzilah binnen komt. Deze zendt Dzogolo weg. Met schijnheilige vriendelijkheid komt ze naar Winonah toe.

— Lieve vriendin, zegt zij. Waarom toch zo treurig? Uw echtgenoot zal al spoedig weer hier zijn, geloof mij, er dreigt hem geen gevaar ! Kom, ik zal U een opwekkende drank laten schenken.

Zij klapt in de handen, waarop een dienaar verschijnt met een kruik op een blad en twee roemers. Op een wenk van Dzilah verwijdert de dienaar zich en zij schenkt zelf de drank.

— Komaan, drink ! zegt de valse vrouw, het zal U goed doen, en zij heft zelf haar roemer op. Winonah zet het glas aan de lippen en drinkt. De smaak is overheerlijk, en zij neemt nog een slokje, doch opeens voelt zij nu een hevige, brandende pijn, alsof gloeiende messen haar lichaam snijden, en het wordt steeds erger. Zij wil gillen, doch kan niet...

Een wonderlijk gevoel komt over haar. Het is alsof ze ineenkrimpt. Achter haar staat Dzilah en met een duivelse lach roept ze :

— **Zie in de spiegel, zie in de spiegel, dwaas !**

Winonah draait zich om en nu weerklinkt een rauwe kreet uit haar gepijnigde keel.

Een stokoude vrouw, mager, vervallen, doch met haar hoofdband en haar sieraad om de hals, ziet haar aan door het glas, Afwerend strekt ze de handen uit.

— Neen ! gilt ze, neen, dat ben ik niet.

Een schaterlach doet haar gillen.

— **Ja, ja, je bent het wel ! krijst Dzilah. Kijk maar goed, ha, ha.**

Nu wendt Winonah zich met smekend gevouwen handen tot haar kwelgeest.

— **Wat** heb ik **U** misdaan, dat **U** mij zo behandelt ? vraagt ze met een hese oude stem.

— **Ha, zegt Dzilah, gij zijt mij in de weg.** Uw echtgenoot is het die ik bemin, die de mijne zal worden ! **U** doden kan ik niet, dat zou onheil brengen volgens de boeken en bovendien, de geest van een gedode medeminnares laat haar moordenaar niet met rust. Neen, dat was het enige wat ik kon doen. Ik zal uw eten en drinken zelf brengen, ga mee ! Ik heb er voor gezorgd dat niemand ons kan zien...

Intussen gaat Eric met Pum-Pum de weg zoals Dzilah die aangegeven **heeft het bos wordt hier steeds** hoger en dichter en op een gegeven ogenblik **zijn zij op de plaats** waar volgens Dzilah de ruïne van het kasteel moet zijn. Voorzichtig lopen ze nu voort...

Verwonderd kijkt Eric in het rond. Er is niets bijzonders te zien. Het wantrouwen van Pum-Pum is alweer gewekt.

— Mij oppassen, zegt hij, steeds achteromziend, Mij vinden heel raar !

Ze dringen dieper het hoge, donkere woud in, scherp oplettend, doch mens noch dier is te bekennen. Het is een prachtig bos en tot nu toe klopt alles met Dzilah's aanwijzingen. Als ze echter verder gaan, zijn die aanwijzingen waardeloos, want ze zouden reeds lang de ruïne voorbij moeten zijn. Een poosje dwalen zij nog door de mooie omgeving. Vreemde planten en bloemen, machtige, hoge, dikke bomen, doch van een kasteelruïne geen spoor. Pum-Pum dringt aan op terugkeren, en hij krijgt opeens haast.

— Gauw, mij denken, wij met lelijk doel hierheen gestuurd door de gekke vrouw, gauw terug!

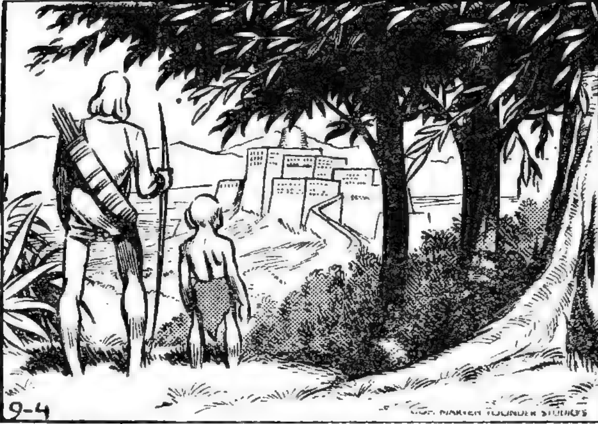
Eric wil dit niet geloven, doch besluit ook maar terug te keren, want verder zoeken is nutteloos. Hij staat in gedachten even stil, en plotseling is het, alsof hij Winonah's stem hoort zoals zij sprak de avond voor zijn vertrek.

— Oh, ik ben zo bang!

Duidelijk hoort hij zijn naam roepen, met een angstige klank, en daarop nog eens.

— Eric ! Eric !

Hij kijkt om zich heen en ziet slechts het bos en Pum-Pum, die hem angstig aanstaart. Als in een droom voelt hij zich. Wat kan dit betekenen? Wat gebeurt er toch? Het is, alsof hij niet denken kan...

Doordat Pum-Pum hem onzacht aan zijn arm trekt komt hij tot zichzelf. Hij begrijpt niet wat hem zoëven bezielde. Pum-Pum is kwaad en zegt :

— Gij lijken dronken ! Eric kan niet weten dat op dit ogenblik Winonah in haar gevangenis weent en hem roept...

Eric en Pum-Pum keren dus onverrichter zake terug, en Dzilah doet erg teleurgesteld omdat hij niets gevonden heeft. Ze vertelt dan dat Winonah hem achterna gegaan is. Eric wil nadere uitleg van haar hebben, doch zij is hem voor.

— Vanavond zal ik U enige dingen mededelen, zegt ze. Het is hier niet zo gevaarlijk in de buurt en de mannen brengen haar weer veilig thuis. Morgen is ze hier, besluit Dzilah met een dubbelzinnig lachje, hetgeen Eric ontgaat.

— Kom intussen vanavond bij mij avondmalen !

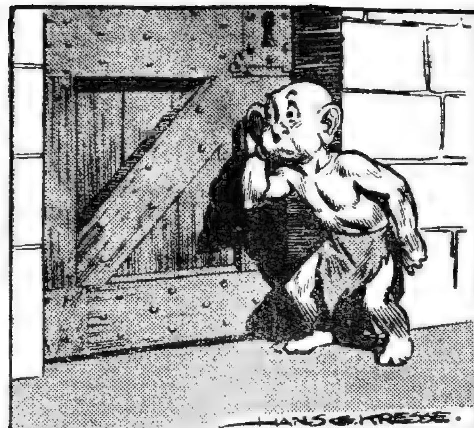
Zo geschiedt het, en 's avonds wordt bij kaarslicht een heerlijke maaltijd opgediend voor hen beiden alleen.

— Nu zal ik U vertellen, begint ze, over het besluit van Uw gemalin, U te volgen. Intussen wil ik U eens laten proeven van mijn nieuwe wijn, een zeer bijzonder soort. Er is mij zeer veel aan Uw oordeel gelegen !

Met een geheimzinnige glimlach gaat ze in een kast en haalt een kruik en roemers te voorschijn. Eric vindt deze inval van Dzilah wel wat vreemd, hij heeft er bovendien niet veel zin in nu wijn te drinken. Zonder een woord te spreken reikt zij hem een glas met donkerrode wijn, glinsterend in het kaarslicht. Een wantrouwende blik komt in Eric's ogen, doch Dzilah schijnt het niet te merken. Dan, met een instinctieve aarzeling, strekt Eric de hand uit om de roemer in ontvangst te nemen...

Dzilah slaat Eric met gespannen verwachting gade. Het schijnt, dat de drank hem bevalt, want hij ledigt het glas in één teug tot de bodem. Even is hij als verdoofd : hij kijkt Dzilah aan en lacht als wezenloos. Het is hem vreemd te moede, een aangenaam gevoel doorstroomt hem en hij vindt het prettig, dat Dzilah bij hem is. Flauwtjes bedenkt hij dat hem dit nog nooit is opgevallen, en tevergeefs poogt hij zich iets te herinneren. Maar als Dzilah nader komt en hem steeds blijft aanzien, doet hij geen moeite zich te verzetten. Hij voelt alleen hoe onstuimig zijn hart klopt. Het is de door de tovenares gebrouwen liefdesdrank die werkt. Hij is verliefd geworden op deze gevaarlijke vrouw, en heeft zelfs het bestaan van Winonah vergeten.

Dzilah heeft haar doel bereikt. Een triomfantelijk lachje speelt om haar wrede lippen, die de eerste liefdeskus verwachten.

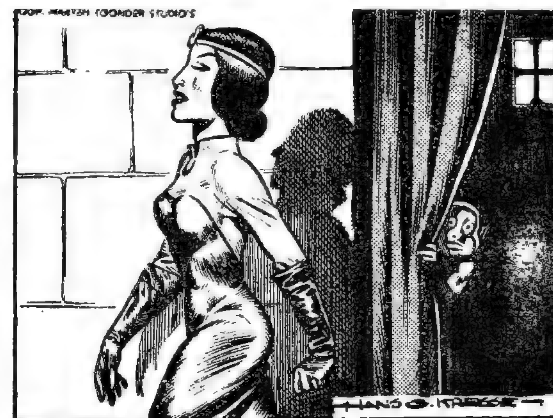
Intussen heeft Pum-Pum niet stil gezeten en overal naar Winonah gezocht. Hij gelooft helemaal niet dat zij weg is gegaan om Eric te zoeken. Zo komt hij bij de deur van Dzilah's kamer, en hoort daar zacht gelach en gefluister. Wijs knikt het ventje met zijn bolle kopje en zegt in zichzelf :

— Mij dit wel gedacht, maar dat zo maar niet gaan. Pum-Pum steken stokjes voor streken lelijk wijf, wacht maar!

Hij verwijdert zich zachtjes. Zijn besluit staat vast.

Eric ,die nu slechts leeft voor zijn liefde voor Dzilah, brengt al zijn tijd met haar door, en denkt niet meer over weggaan.

Dzilah is verrukt en overlaadt hem met liefdesbetuigingen, omringt hem met weelde en leest hem de wensen van het gelaat.

Pum-Pum wordt totaal over het hoofd gezien en hij maakt dankbaar gebruik van deze omstandigheid. Hij is overal te vinden en niemand houdt hem tegen. Eric bemoeit zich haast niet meer met zijn oude, trouwe makker. Hij lacht alleen vriendelijk tegen hem, en Pum-Pum haalt zijn schouders op, maar bespiedt heel ongemerkt Dzilah. Vaak betrapt Pum-Pum de beide geliefden in een teder samenzijn, wat het kleine kereltje het hoofd doet schudden in radeloos onbegrip, en soms, als hij Eric eens alleen spreekt, vraagt hij :

— Wanneer wij weggaan?

Dan lacht Eric en zegt :

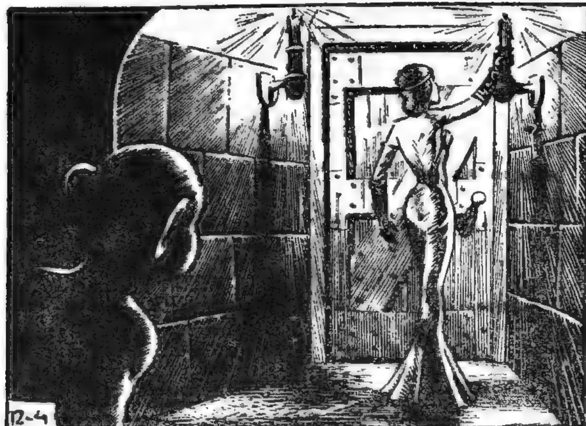
— Nog niet, neen, nog niet!

Pum-Pum heeft reeds lang ontdekt, dat Dzilah 's avonds verdwijnt en op een geschikt ogenblik ziet hij kans haar achterna te gaan. Zonder gevaar is dit niet, en het kleine kereltje is toch wel een beetje bang voor de tovenares. Hij verstopt zich eerst achter een gordijn in de gang. Daar komt ze regelrecht op hem af, haar ogen op het gordijn gericht. Pum-Pum rilt van angst en denkt :

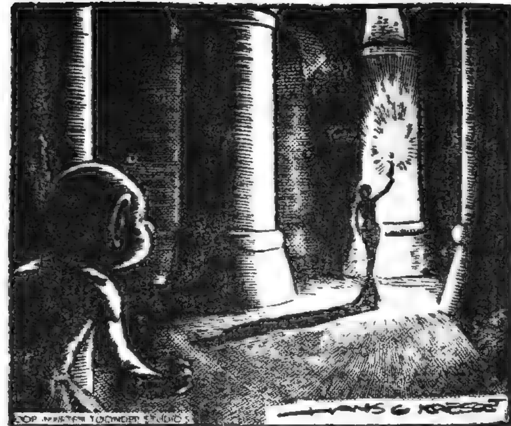
— Ze kan er doorheen kijken.

Als zij vlak bij hem is en plotseling begint te lachen staat zijn hart bijna stil van schrik. Hij blijft roerloos staan als versteend, in afwachting dat ze het gordijn opzij schuiven. Maar ze loopt door.

Even staat Pum-Pum besluiteloos, maar dan, al zijn moed bijeen rapende, sluipt hij de gang in, achter de tovenares aan...

Op zijn tenen, met kloppend hart, volgt Pum-Pum Dzilah... De gang lijkt eindeloos, en er brandt geen licht, zodat onze kleine man moet opletten waar hij loopt. Voor zich hoort hij de voetstappen van de vrouw, die hij achtervolgt... Zij schijnt niets gemerkt te hebben.

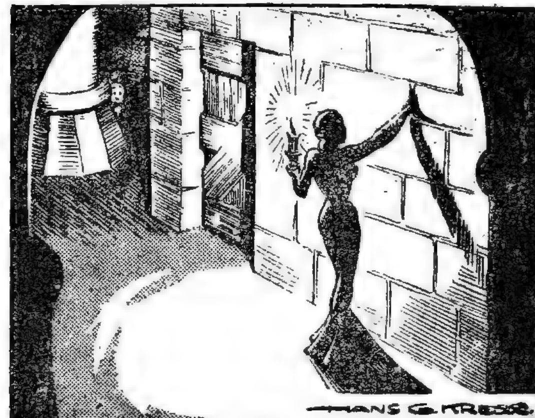
Eensklaps maakt de donkere gang een scherpe bocht, en nu ziet Pum-Pum Dzilah, scherp afgetekend tegen het licht van een tweetal kaarsen, welke langs beide zijden van een zware eikendeur in de muur bevestigd zijn. De vrouw neemt een der kaarsen uit de luchter, en terwijl Pum-Pum gespannen toekijkt, opent zij de deur en betreedt de donkere geheimzinnige ruimte vóór haar. Pum-Pum wacht, tot Dzilah in de donkere gang verdwenen is en dan komt hij voorzichtig te voorschijn. De deur blijkt de toegang tot een lange trap te zijn, en de dwerg is juist op tijd, om de tovenares om een bocht te zien verdwijnen.

Op veilige afstand volgt hij haar, de trap af. Stommelend in het duister houdt hij angstvallig het licht van Dzilah's kaars in het oog, maar dan, plotseling, is het verdwenen. Pum-Pum begint verschrikt te rennen. Hij hoort ratten en ander ongedierte wegvluchten langs zijn voeten. Maar dan, tot zijn opluchting merkt de dwerg, dat hij zich in een grote ruimte bevindt. In de verte ,spookachtig, schijnt flauwtjes een licht : Dzilah's kaars.

Op zijn tenen, maar zo vlug mogelijk rent Pum-Pum in de richting van dit licht. Bij het schijnsel van de kaars ziet hij nu ook duidelijker waar hij zich bevindt. Het is een groot gewelf : de catacomben van de burcht... En daar, vóór hem, loopt Dzilah, de kaars hoog boven haar hoofd, als een spookverschijning tussen de reusachtige pilaren. Waarheen gaat zij? Wat zoekt zij in deze griezelige, klamme omgeving?

Op een afstand volgt het mannetje. Heel dichtbij durft hij niet te komen, en als Dzilah een wending maakt duikt hij vlug achter een pilaar weg. Zodoende ziet hij niet, maar hoort hij hoe ze een deur opent, die ze niet achter zich sluit. Stemmen klinken.

Pum-Pum vat moed en van pilaar tot pilaar glippend nadert hij tot hij de stemmen verstaan kan.

Als Dzilah de deur van de kerker opent staat een oud, gekromd vrouwtje van een houten brits op, en nadert haar met schuifelpasjes... Een lelijke grijns verspreidt zich over het gelaat van de heks.

— Hoe bevalt u mijn gastvrijheid? gichelt zij.

Het oude vrouwtje kreunt klagelijk, en met een krakende, lelijke stem zegt zij :

— Wat heb ik misdreven? Wat doet gij met mijn Eric? Waar is hij? Oh, waarom hebt gij mij veranderd in een lelijk oud wijf...

Ontsteld heeft Pum-Pum deze woorden gehoord en stilaan begrijpt hij... Daar, achter die deur, heeft Dzilah Winonah opgesloten.

En zij blijkt van uiterlijk veranderd te zijn. Een grote woede maakt zich van het dappere kereltje meester en hij vervloekt zijn machteloosheid.

Als Dzilah weer uit de cel komt en haar afsluit hoort hij hoe Winonah van binnen tegen de zware deur bonst en om hulp roept. Onbewogen gaat Dzilah naar een gleuf in de muur waarin ze de sleutel van de deur laat glijden. Pum-Pum gluurt brutaal om de pilaar heen, en vergeet helemaal het gevaar waarin hij zich hierdoor bevindt.

Het geluk is met hem. Dzilah heeft hem niet gezien. Nu moet hij weer maken dat hij vóór Dzilah uit de catacombe komt, zodat hij niet opgesloten wordt.

Achter de pilaren omsluipend komt Pum-Pum vóór haar op de trap, die hij moedig in het donker gaat beklimmen. Hij wil dadelijk Eric waarschuwen. Het arme ventje is helemaal ontdaan van wat hij gehoord heeft, en hij heeft maar één doel : Winonah uit haar kerker verlossen. Nu hij de weg kent gaat hij zo vlug mogelijk naar de kamer van Eric.

Deze ontwaakt dadelijk als zijn deur piepend open gaat, en zit meteen rechtop in bed, gewend als hij is in zijn slaap waakzaam te zijn. In het van buiten komende licht ziet Eric een kleine gedaante voorzichtig naar binnen sluipen. Hij begrijpt dat het Pum-Pum is.

Het kleine mannetje smeekt hem vlug op te staan en met hem mee te gaan. Struikelend over zijn woorden vertelt de dwerg wat hij ontdekt heeft.

— Gij meegaan, Winonah redden, uw vrouw, zij lelijk en oud, maar toch vrouw van u. Zij gevangen en behekst, later weer mooi, jong, zegt hij.

Eric begrijpt er niets van. Hij voelt er niet veel voor zijn heerlijk bed te verlaten, maar als Pum-Pum aanhoudt en hem de naam Winonah herhaalt: Winonah, Winonah, steeds weer met aandrang, is het alsof er iets in zijn gedachten met geweld naar buiten wil dringen.

— Winonah, zegt hij zachtjes voor zich uit.

Pum-Pum kijkt hem vol verwachting aan. Zou hij het zich weer gaan herinneren?

Maar helaas, het vervaagt weer. Pum-Pum ziet hoe Eric terugvalt in zijn vergetelheid. Toch is Eric nu bereid met hem mee te gaan. Hij kleedt zich vlug aan, en samen begeven ze zich weer op weg. Pum-Pum waarschuwt herhaaldelijk, toch voorzichtig te zijn en geluideloos te lopen. Steeds staan ze even stil om te luisteren, want Pum-Pum begrijpt best wat zijn lot zal zijn, wanneer Dzilah of een dienaar van haar hen betrapt.

De maan schijnt hier en daar door de kleine vensters, hetgeen vreemde schaduwen op hun weg tovert. Zachtjes sluipen ze voort en vaak verbeelden ze zich iets te horen. Zo komen ze bij de plaats waar de kaarsen zijn. Zij nemen er ieder een mee.

Pum-Pum gaat zonder aarzelen door, dezelfde weg die hij straks liep. Eric vraagt iets en het klinkt zo scherp langs de stenen wanden, dat ze beiden schrikken en vast overtuigd zijn, dat het door iemand gehoord is. Ze wachten, maar alles blijft stil.

Ze gaan weer verder tot ze eindelijk in het gewelf zijn. Hier luisteren ze even, voor Pum-Pum Eric de sleutel wijst en hem brengt naar de deur van de cel waarachter zijn vrouw gevangen zit.

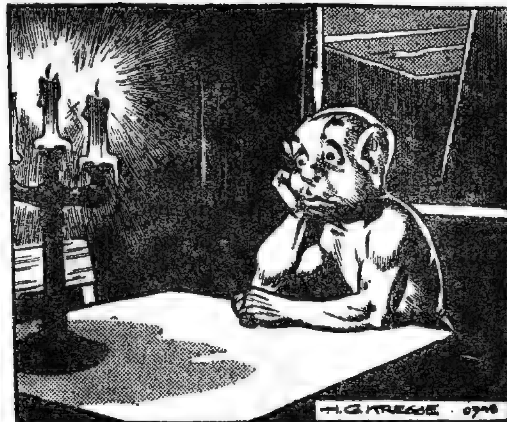
Een zachte stem klinkt uit de kerker tot hen door een hese stem die klagend spreekt en dan weer hevig snikt.

Eric opent de deur en ziet in een kleine schamele cel een heel oud vrouwtje dat eerst geschrokken terugdeinst, doch hun bij zijn binnenkomst aanziet en dan voetje voor voetje naderbij komt. De tranen rollen nog over haar rimpelige wangen, doch een hoopvolle uitdrukking verschijnt in haar ogen. Zij heft haar handen op met een smekend gebaar, sprakeloos.

Ook Eric ziet haar aan, hoog houdt hij het licht, dat nu onbarmhartig schijnt op het oude, vervallen gelaat.

Dan klinkt haar stem hees :

— Eric, zegt ze. Eric, ik ben het, Winonah, uw vrouw!

Verbaasd staart Eric naar Pum-Pum en dan weer naar Winonah. Dan zegt hij vriendelijk, doch beslist :

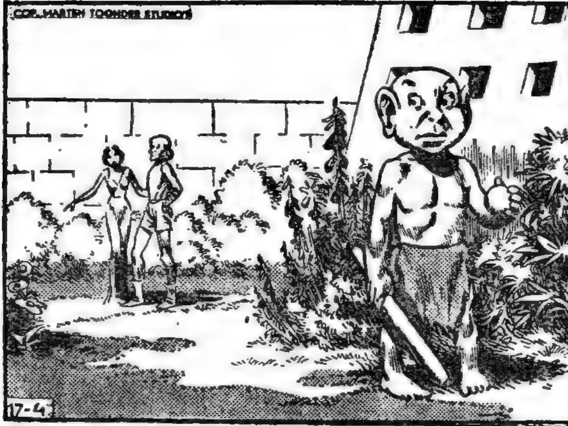
— Ik ken U niet, U moet zich vergissen.

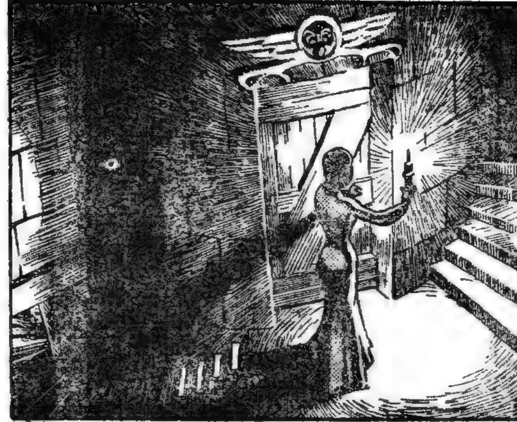
Wanhopig kijkt Pum-Pum hem aan. Winonah doet een paar stappen terug vol ontzetting. Ze begrijpt, dat Eric haar in deze gedaante niet zal herkennen, maar dat hij haar naam niet weet, niet meer weet, dat zij zijn vrouw is, vervult haar hart met wanhoop. Ze begint te spreken, vertelt nog wat haar overkomen is en Pum-Pum staat er bij en bevestigt haar verhaal. Beiden doen hun best, maar kunnen de muur die rond Eric's herinneringen is getrokken niet doorbeuken! Hij weet niet wat hij met dit oude wijfje te maken heeft. Goedhartig en medelijdend als hij is belooft hij in zijn onwetendheid te zullen trachten haar te helpen. Dan gaat hij met Pum-Pum weg, Winonah radeloos achterlatend.

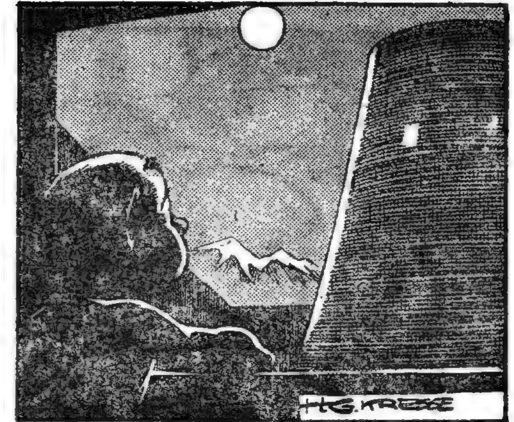
De sleutel wordt op zijn plaats terug gebracht en voorzichtig gaan ze weer naar boven. Nu moet Pum-Pum Eric echter aan het verstand brengen dat hij vooral geen woord over dit alles mag zeggen.

— Gij moogt niet vertellen, zegt hij. Dzilah mij ook opsluiten, later wij alles zeggen, mij anders veel bang!

Het kost hem enige moeite, maar ten slotte geeft Eric zijn woord er met niemand over te spreken. Pum-Pum gaat nu ook weer naar zijn eigen kamertje, en zit teneergeslagen te peinzen. Hij denkt zo lang tot er langzamerhand een denkbeeld in zijn hoofdje ontstaat.

Pum-Pum is een kinderlijk mannetje, maar lang niet dom. Hij had al ontdekt, dat Dzilah iedere avond weg gaat, na de hele avond met Eric samen te zijn geweest, en nu heeft hij bedacht, dat zij de avonden ook wel eens gebruiken kon voor haar tovenarij. Hij bespiedt haar steeds en poogt zo dicht mogelijk in haar buurt te blijven.

Zo volgt hij haar weer eens, en bemerkt dan dat ze naar de toren gaat. Hij begrijpt al gauw, dat daar iets heel bijzonders moet zijn, doch durft niet ver te gaan. Zij beklimt de lange wenteltrap met haar licht in de hand, en steeds weer verdwijnt ze in een bocht.

Pum-Pum hoort dan hoe ze een deur opent en gaat dan terug. Hij weet nu wel genoeg. Hier werkt ze haar boze plannen uit, hier brouwt ze haar tovermengselen, in de torenkamer.

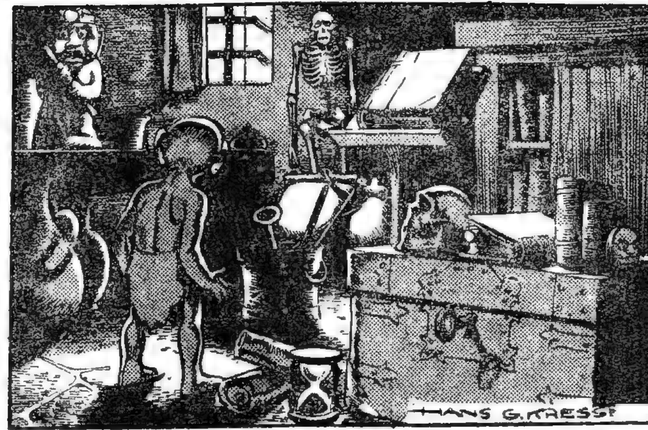
Pum-Pum heeft al vaker 's avonds vanuit zijn kamertje licht in de toren gezien, soms tot heel laat. Nu heeft hij het plan opgevat eens goed op te letten hoe laat ze daar bezig is en hoe lang.

Vele avonden zit hij dan vóór zijn raam naar boven te turen naar het licht in de toren, en zijn plan rijpt.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Eric en Dzilah gaan zo in hun liefde op, dat ze weinig aandacht schenken aan hun omgeving en zeker niet aan Pum-Pum. Eric wordt geheel door Dzilah in beslag genomen en is het oude vrouwtje in de catacomben alweer totaal vergeten. Pum-Pum die nog vastbesloten is het niet op te geven, Winonah te redden en steeds blijft opletten, ziet op zekere dag zijn kans als Dzilah en Eric in de daktuin zijn.

Hij gaat onbemerkt naar de toren en begint de wenteltrap te beklimmen, wel enigszins angstig, want hij weet toch niet, wie of wat hij boven zal vinden!

Dan komt hij bij een zware deur en denkt :

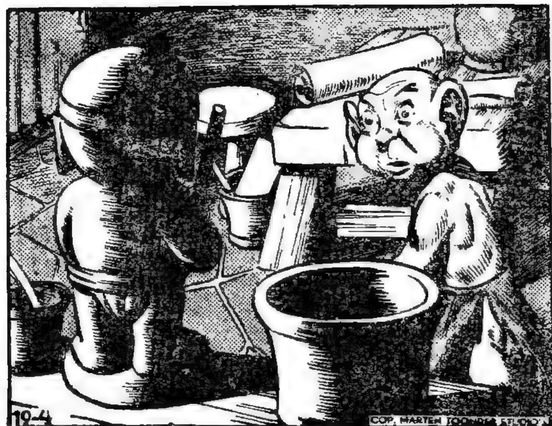
— Dat zal de kamer zijn.

Tot zijn verrassing zit de sleutel in het slot; de deur blijkt echter niet afgesloten en voorzichtig en met bonzend hart duwt Pum-Pum er tegen, heel langzaam en van alles verwachtend. Er gebeurt echter niets en het blijft stil; wat moediger nu duwt hij de deur geheel open en stapt dan vlug naar binnen.

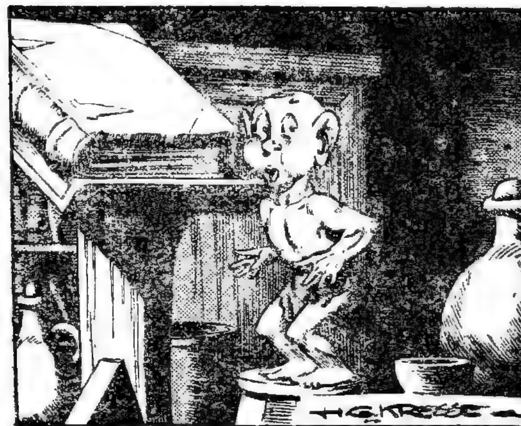
Een vreemde kamer ziet hij, vol onbegrijpelijke voorwerpen en middenin blijft hij beduusd staan; dan gaat hij eens rondkijken.

In de hoek staat het geraamte van een mens. Pum-Pum kijkt er angstig naar. Nooit heeft hij zoiets gezien, maar het staat doodstil, dus komt hij dapper iets naderbij. Kruiken, flessen, vijzels, dozen en boeken, veel boeken, een doodshoofd, wat Pum-Pum weer een rilling bezorgt, tangen en grote vuurpotten.

Maar hij bezint zich en wil de dingen eens van dichtbij gaan bekijken... als zijn blik valt op het beeld dat op een tafel bij het raam staat. Lijkt het zo of... bewegen de ogen? Het is toch van steen. Dat ziet Pum-Pum heel goed. Daar weer! Het is precies of de ogen leven. Het ventje trilt van schrik en staart ongelovig naar het beeld.

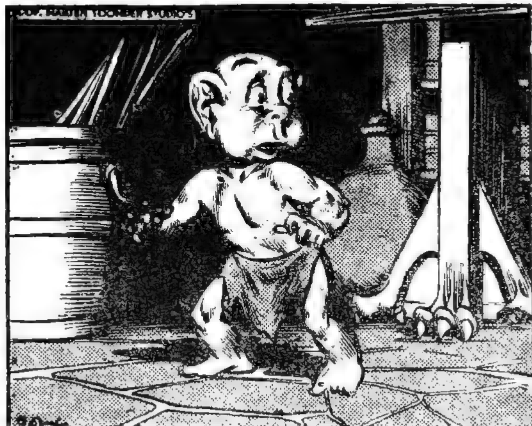

Grote bolle ogen zien Pum-Pum met een boze uitdrukking aan. Onze dwerg krijgt het er benauwd van. Zo hij niet beter wist, zou hij geloven, dat het de ogen van een mens zijn! Maar het beeld is van steen en onbeweeglijk. Schichtig kijkt hij er nog eens naar en besluit dan zijn onderzoekingstocht voort te zetten.

Op zijn tenen sluipt hij rond in het akelig vertrek. Hij durft nu wat beter rond te kijken en ziet nog veel meer vreemde zaken! Daar, op een lessenaar ligt een heel dik boek. Ha! een toverboek zegt hij hardop, en schrikt dan van het geluid van zijn eigen stem. Het ligt te hoog voor hem en Pum-Pum sleept iets naderbij om op te staan. Hij vergeet helemaal bang te zijn, zo verheugd is hij met zijn vondst, doch als hij er bij geklommen is, en de grote, vergeelde bladen omslaat, beseft hij tot zijn grote teleurstelling, dat hij er niets aan heeft! Hij kan immers niet lezen! Mistroostig bekijkt hij de wonderlijke figuren en platen, de grote en kleine lettertekens. Het geeft niets. Hij wordt er niets wijzer van en doet het boek maar weer dicht.

Hij wil van zijn verhoging stappen maar eensklaps verstijft hij...

Duidelijk en nadrukkelijk heeft een gekuch door de muffe ruimte geklonken. Met uitpuilende ogen gluurt Pum-Pum om zich heen, maar hij ziet geen mensen... Alles in de kamer is stil en bewegingloos.

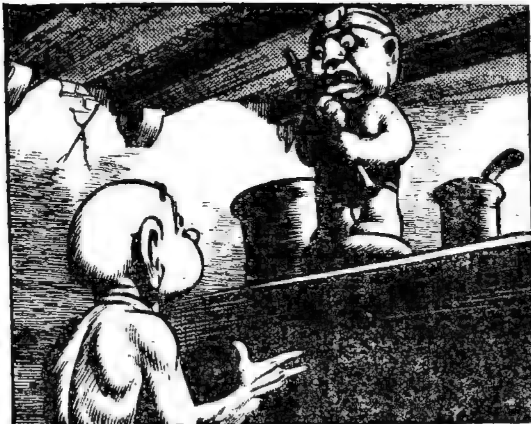
Bibberend klautert de dwerg van zijn verhoging af. Hij kijkt verdwaasd in het rond, verwachtend uit de een of andere hoek iets of iemand te voorschijn te zien treden, doch niets beweegt... Hij herinnert zich opeens het geraamte en gaat er schoorvoetend heen, met angstige ogen het griezelig ding beglurend... De holle gaten kijken nietsziende in de verte... Op de gebleekte beenderen ligt een laagje stof. Nee, het geraamte kan onmogelijk gekucht hebben. Maar wie deed het dan? Duidelijk had hij het zachte hoesten gehoord, het kwam van binnen de kamer.

Spiedend kijkt hij in het rond, en dan valt zijn oog eensklaps op het vreemde, stenen beeld... Zou die...

Met kloppend hart nadert Pum-Pum de dwergachtige figuur... Hier is iets niet pluis... Kijk, daar is het weer, alsof de ogen flikkeren. Het kan toch niet waar zijn, dat een stenen beeld spreken en hoesten kan... Traag nadert Pum-Pum tot voor de bank, waarop het beeld staat en neemt de levenloze pop met argusogen op. Het is bewegingloos, en van steen... Daaruit kan nooit een menselijke stem opgeklonken hebben...

Langzaam aarzelend blikt Pum-Pum in de ogen van het monsterachtige beeldje en zijn haren rijzen hem te berge... Want de ogen bewegen. Zij staren recht in de zijne met een boze blik.

De ogen schitteren kwaadaardig en de dwerg voelt zich in hun blik gevangen, het is alsof hij in een betovering raakt.

— Wie zijt ge? hoort hij een lage, zachte stem zeggen, en wat doet ge hier?

— M-M-M-mij, stotert het ventje, m-m-m-mij wezen dwerg van Eric geen slecht, zoeken t-too-toverboek.

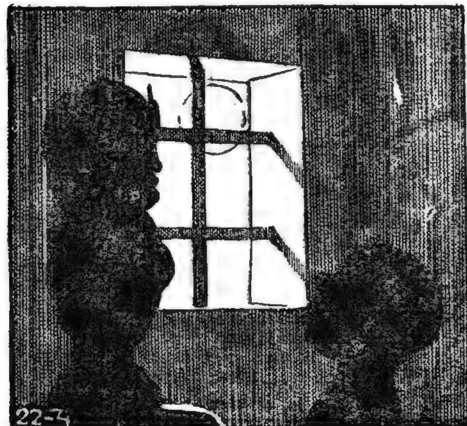
— Ik ben een tovenaar, zegt dan het beeld, het dikke boek behoort mij. De vrouw beneden, Dzilah, de gevaarlijke heks heeft het mij ontstolen en daar zij er zonder mijn hulp niet alles uit kan begrijpen, kon ze mij niet doden, maar veranderde mij met behulp van mijn eigen toverkracht in steen. Als ik weigeren zou haar te helpen, vernietigt zij mij! Help mij weer een mens te worden en ik zal u rijk belonen, help mij!

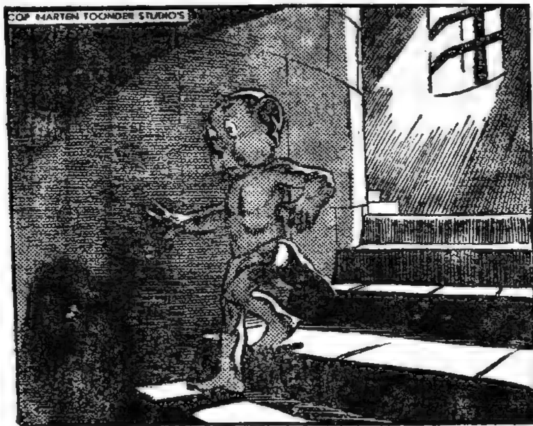
Pum-Pum zou wel willen, maar hij heeft een beetje angst gekregen van tovenaars en tovenaressen. Wie weet wat deze weer voor kwaads zou brouwen! Om tijd te winnen zegt hij :

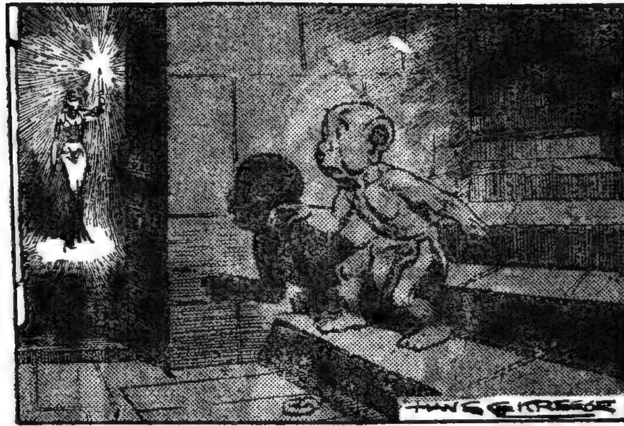
— Maar nu niet kunnen. Dzilah komen en dan alles uit!

— Ja, murmelt het beeld, en de ogen flikkeren zo woest, dat Pum-Pum een stapje achteruit gaat.

— Pas op voor die slang!

De tovenaar smeekt het kleine kereltje hem toch niet te vergeten en terug te komen. Pum-Pum wil nu weg.

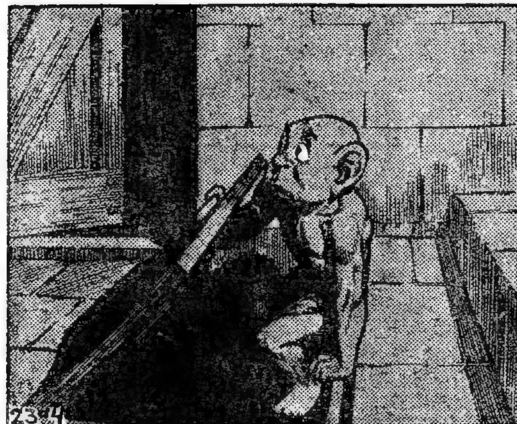
— Mij hier stilletjes komen boven, zegt hij.

— Niet veel zin mij ook levende ogen beeld gemaakt te worden, ga gauw nu weg, veel laat! Mij terug komen en alles vertellen, misschien hulp meebrengen, en fluks maakt hij dat hij wegkomt.

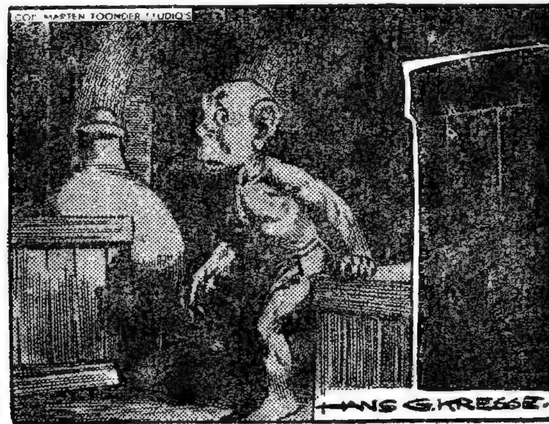
Aan de maan, die nu hoog aan de hemel staat merkt het wakkere kereltje dat het de hoogste tijd wordt, begint angstig en bevend, en goed luisterend de wenteltrap zo vlug mogelijk af te dalen. Als Dzilah hem betrapt is het met hem gedaan! Ha, nog een klein eindje; die trap is ook zo eindeloos. Bijna is hij er, als hij meent een geluid te horen, en jawel, er komt iemand nader met zachte schreden!

Pum-Pum heeft deze avond heel wat te verduren. Ook nu weer schrikt hij zo hevig, dat hij niet weet wat te beginnen. Nader en nader komen de voetstappen. Het kan niet anders of het is Dzilah. Het zweet breekt de dwerg uit... Wat moet hij beginnen? Terugrennen, zich verstoppen?

Radeloos kijkt hij in het rond, maar hij ziet niets waar hij zich verbergen kan en steeds naderen de voetstappen...

De angstig naar een uitweg zoekende ogen van Pum-Pum zien opeens het luik dat vlak voor zijn voeten onderaan de trap is, en zonder ook maar een ogenblik na te denken trekt hij aan de ring.

Gelukkig met enige moeite krijgt hij het luik open. Het licht van Dzilah's kaars werpt zijn schijnsel al tot vlak voor hem, en als zij bij de hoek is verdwijnt onze vriend net op tijd.

Dzilah loopt niets vermoedend door, terwijl achter haar heel voorzichtig het luik een klein eindje wordt opgetild en het bolle kopje van Pum-Pum er onder uit gluurt. Met boze ogen kijkt de dwerg haar na, tot ze om de bocht van de trap verdwenen is.

Hij trekt het luik weer zachtjes dicht en moppert vóor zich heen

— Gij gaan maar lelijke heks! Pum-Pum U wel krijgen.

Hij durft nu toch echter niet goed uit zijn schuilhoek te komen. Als hij wat aan de donkerte om zich heen gewend is, ziet hij een tamelijke grote ruimte; de trap onder het luik was nogal hoog. Al tastende gaat het flinke kereltje voort. Misschien, zo denkt hij, kan ik een andere uitgang vinden, dat zou goed van pas komen!

Zo voorzichtig lopende en zijn weg zoekende tussen een doolhof van kisten en kruiken ,ziet hij ver voor zich uit licht schemeren door een brede kier...

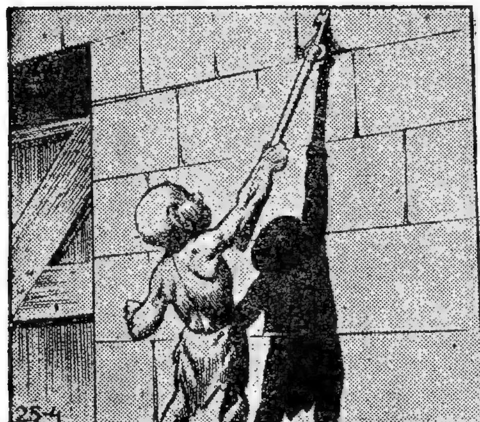

Pum-Pum sluipt naar de lichtkier die hij in de verte ziet. Dichtbij gekomen blijkt er een deur te zijn. Eerst blijft het ventje met zijn oor tegen de kier een hele poos luisteren; de doodse stilte wordt door niets verbroken en hij duwt de deur zachtjes open...

Hij staat nu in een soort kelderkamer, welke verlicht wordt door een getralied venster in een der muren... Vóór hem bevindt zich een andere deur, zwaar met ijzer beslagen en van grote sloten voorzien. Reeds is hij bevreesd, zijn tocht te moeten opgeven, indien de deur gesloten mocht blijken. Maar ook deze hinderpaal wijkt, als hij er tegen duwt. Overal liggen dikke stoflagen, waaruit het mannetje afleidt, dat hier in lange tijd geen mens gelopen heeft. Een donkere trap ligt vóór hem. Lang aarzelt hij, waarheen zou deze trap hem brengen? Hij voelt er veel voor terug te keren en te zien of hij niet toch door het luik kan ontkomen. Het ziet er daar zo weinig aanlokkelijk uit, maar ten slotte overwint hij zijn vrees en begint hij langzaam af te dalen.

Als hij eindelijk beneden is, bespeurt hij weer dezelfde kille lucht als bij zijn bezoek aan Winonah. Ook nu scheren de vleermuizen langs zijn hoofd en na het openen van een zeer zware, dikke houten poort, bevindt Pum-Pum zich in een grote gewelfde ruimte met forse pilaren.

Verbaasd kijkt hij rond. Waar zou hij nu belanden? Het lijkt precies op de catacomben waar Winonah gevangen zit!

En zo blijkt het ook te zijn! Pum-Pum is zeer verheugd over zijn ontdekking. Nu kan hij nog eens naar de arme Winonah gaan en haar meteen vertellen van de tovenaar!

Hij zoekt even en vindt een stok waarmee hij de sleutel van Winonah's kerker uit zijn schuilplaats kan wippen. Vóór hij echter de deur opent, wacht hij nog even, achter een pilaar verborgen, om te zien of alles rustig en veilig voor hem is.

Hij opent dan de deur, en Winonah, die in elkaar gedoken in een hoekje zit, komt nader, dankbaar voor dit bezoek van haar kleine vriend.

Pum-Pum begint nu zijn relaas. Hij vertelt hoe het stenen afgodsbeeld bleek een mens te zijn ,betoverd met zijn eigen toverkunst door de slechte Dzilah.

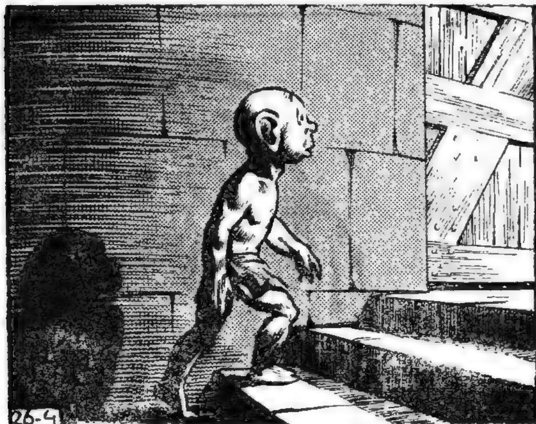
— Hij willen weer mens zijn, weer toveren, praat het kereltje. Mij misschien kunnen hem helpen?

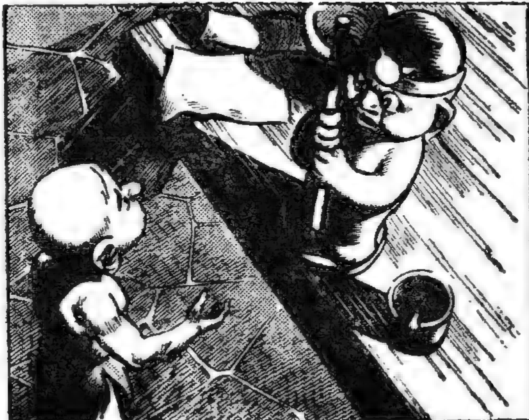
Winonah luistert gespannen toe. Zij ziet hier een mogelijkheid waaraan zij bijna niet durft te denken. Oh, als de tovenaar haar eens kon veranderen, haar weer maken wat ze was, een mooie jonge vrouw! Nu bepraat ze de trouwe dwerg en legt hem uit hoe hij de tovenaar beloven moet hem te helpen op voorwaarde, dat hij haar, Winonah eerst helpt en zijn toverkracht gebruikt om haar weer haar oude gedaante terug te geven.

— Mijn trouwe, kleine vriend, zegt ze, help mij !

Pum-Pum die zeer getroffen is door deze smeekbede zegt :

— Mij zijn trouwe kleine vriend, mij trachten. Winonah geduld hebben! Mij komen weer terug!

De volgende dag begeeft Pum-Pum zich weer naar de torenkamer om zijn boodschap aan de stenen tovenaar over te brengen. De kamer is nog net zo als hij ze de vorige avond verlaten heeft, en thans, niet meer zo beschroomd nadert hij het afgodsbeeld.

— Gij luister, zegt het mannetje. Mijn vriendin mij vertellen, ik u mogen maken weer mens, maar gij dan eerst maken mijn vriendin jong en mooi. Dan vertelt hij de tovenaar het lot van zijn vriendin.

Het beeld rolt vervaarlijk met de ogen.

— Dzilah, die bastaard, zegt zijn lage stem, zij brengt overal en iedereen ongeluk en ellende.

De tovenaar schijnt evenwel niet van plan te zijn zo maar onmiddellijk op het voorstel van Pum-Pum in te gaan en de dwerg begrijpt heel goed de reden hiervan. Het stenen beeld is bevreesd, dat men hem aan zijn lot zal overlaten, als het Winonah weer in de jonge vrouw heeft veranderd.

Pum-Pum jammert van narigheid en met een ongelukkig stemmetje zegt hij :

— Mij heer. Mij niet liegen. Mij beloven, mij dan doen.

De stem van de magiër laat een gegrom horen en dan is het een hele tijd stil in het muffe, sombere vertrek. Pum-Pum wacht in spanning op het antwoord en het besluit van de tovenaar.

Eindelijk zegt zijn stem :

— Welaan laat ons aldus handelen. Ik zal Uw vriendin veranderen in haar vorige gedaante, waarna gij mij dan mijn lichaam terug geeft.

Aangespoord door de tovenaar begint het kleine mannetje nu te werken. Hij neemt enkele pillen uit een klein potje, en op aanwijzing van het stenen beeld sleept hij een zware ijzeren pot naderbij. Dan zegt de stem van het beeld:

— Zoek nu in het Boek der Magie daar, waar twee doodshoofden ter linker zijde staan op het rechter blad. Lees vanaf de derde regel, van bovenaf gesteld. Daar zult ge lezen wat verder te doen.

Pum-Pum's gezichtje betrekt.

— Wat staat gij daar te aarzelen? Is het niet duidelijk genoeg, wat ik vertelde?

Dan komt het hoge woord er uit... :

— Mij... mij... domme kleine man... mij niet weten kleine letters in boek..., stamelt het kereltje hulpeloos.

Maar het moet, Pum-Pum zou Pum-Pum niet zijn als er niet een denkbeeld in zijn klein, maar schrander hoofdje opkomt!

— Mij weten! roept hij verrukt. Mij halen Winonah hier, zij lezen wel!

Pum-Pum rent nu zo vlug hij kan, maar zonder de voorzichtigheid uit het oog te verliezen, langs de weg door het luik naar de catacomben en stormt de cel van Winonah binnen.

— Meegaan, zegt hij, gauw, wij naar tovenaar.

Winonah begrijpt onmiddellijk wat er gaande is en verlaat zonder spijt haar enge kerker. De deur wordt netjes afgesloten en de sleutel op zijn plaats in de gleuf gebracht. Het vreemdsoortig tweetal begeeft zich nu op weg.

Als ze veilig boven zijn aangeland hoort Pum-Pum met zijn scherpe oren, dat er iemand nadert. Winonah staat er angstig en hulpeloos bij. Zou hun plan nu toch mislukken?

Het tweetal weet zich gelukkig nog op het nippertje te verbergen in een zijgang, en vandaar zien ze om de hoek, hoe Dzilah zich naar de torenkamer begeeft. Voor deze avond zijn hun kansen verstreken. Even staan ze besluiteloos tot het kereltje het plan oppert zich maar tot de volgende morgen verborgen te houden, en dan zo vroeg mogelijk naar boven, naar de tovenaar te gaan. Winonah geeft zich geheel aan de leiding van haar kleine vriend over en als de voetstappen van Dzilah in de verte op de trap zijn weggestorven, gaat Pum-Pum met haar naar het luik onder aan de trap. Beiden verbergen zich nu in de kelderruimte, doch eenmaal daar, bedenkt de slimme dwerg wat er zou gebeuren als Dzilah deze avond nu ook eens naar Winonah wil gaan kijken. Daar hebben geen van beiden aan gedacht, en als ze een poos later de voetstappen van Dzilah, die terugkomt boven hun hoofd horen ,zitten ze in angstige spanning. Waarheen zal Dzilah nu gaan?

Doodongelukkig zitten ze daar in het donker, tot Pum-Pum het niet langer kan uithouden en zekerheid wil hebben. Hij gaat langs de zelfde weg terug tot waar het gewelf met de zuilen begint, en luistert scherp naar enig gerucht. Als alles rustig blijft voegt hij zich weer bij Winonah, die zich al de ergste schrikbeelden voor de geest haalt, en ze blijven verder kalm afwachten, Pum-Pum steeds waakzaam luisterend, en af en toe poolshoogte nemend.

Zo zitten ze de hele lange nacht en eindelijk ziet het brave ventje ergens door een gleuf, bij een van zijn kleine onderzoekingstochten, dat het licht gaat worden.

— Nu wij opschieten, zegt hij. Wij naar tovenaar, mooi lang tijd!

Doch Winonah is bang, ze durft niet goed meer en staat op het punt de moed te verliezen. Pum-Pum wordt bijna kwaad.

— Kom, wij nu geen foefjes maken, verkondigt hij.

Winonah's zenuwen zijn echter zo van streek, door alles, wat zij heeft moeten verduren, dat de dwerg inziet, dat hij maar wat geduld met haar moet hebben ,en als ze hem vraagt, toch nog eerst eens goed uit te kijken, voldoet hij aan haar verzoek, en, na het luik een eindje geopend te hebben, blijft hij geruime tijd luisteren en de trap in het oog houden.

Alles is rustig, toch wachten de twee nog een poosje en daar het gevaar nu werkelijk ook schijnt te zijn geweken, wagen ze het de weg naar de torenkamer te vervolgen. Kleine, dappere Pum-Pum gaat voorop; hij voelt zich erg gewichtig en zegt geruststellend tot Winonah :

— Mij nu in plaats van Eric zolang, gij gerust wezen!

Zij vorderen zonder verdere tegenslag en komen bij de deur van de torenkamer; even aarzelt Pum-Pum, dan treden ze binnen. Het beeld staat er nog roerloos als steeds, maar met glinsterend beweende ogen. Verbaasd staart Winonah naar het wonderlijke ding, en de versteende tovenaar op zijn beurt staart naar het oude zielige wijfje : zo zien de twee slachtoffers van Dzilah elkaar aan voor enkele ogenblikken, maar Pum-Pum komt nu in beweging.

— Hier ik u brengen, Winonah, zij weer jong en schoon worden, alsjeblieft, heel gauw, beveelt hij.

De tovenaar stemt toe.

— Dadelijk kunnen we beginnen, bromt hij, als U, Winonah, het toverboek wilt openslaan en voorlezen wat ik U zal opgeven. Kleine man moet goed toehoren, en precies doen wat ik hem zeg. Maar eerst wens ik, dreigt hij met rollende ogen. Uw beider belofte, dat gij mij helpen zult, anders doe ik niets! Wie zegt mij dat gij te vertrouwen zijt? schiet zijn lage stem opeens uit, met een harde gromtoon, zodat het in de kamer weerkaatst.

Pum-Pum schrikt hevig; wat gaat er nu weer gebeuren?... en ook, als iemand hen hoort. Dan is het uit met alles!

Als Winonah evenwel plechtig belooft, en voor de dwerg instaat, dat alles zal gebeuren, wat nodig is om ook de tovenaar zijn ware gedaante weer terug te geven, bedaart deze en kan de grote magie beginnen! Winonah zoekt de bewuste plaats in het boek op en leest voor... onbegrijpelijke, vreemd klinkende woorden : ze spelt ze moeizaam en traag.

Maar de tovenaar weet juist wat het beduidt, en zegt tegen het kleine kereltje : neem die kruik en haal uit de kast deze doos met poeder... giet twintig druppels uit die fles, enzovoort.

Pum-Pum loopt bedrijvig heen en weer en ten slotte zijn alle benodigdheden in de grote pot, roert het ventje ijverig in het mengsel, dat eerst nog moet koken. Als alles klaar, en de drank gereed is, wordt hun geduld eerst nog op de proef gesteld, daar het brouwsel moet afkoelen.

Eindelijk, eindelijk is het zover, en met sidderende handen neemt Winonah een glas, vult het met de bijna zwart gekleurde vloeistof, en begint te drinken... langzaam en vol angst voor de uitslag. Zou het gelukken ?

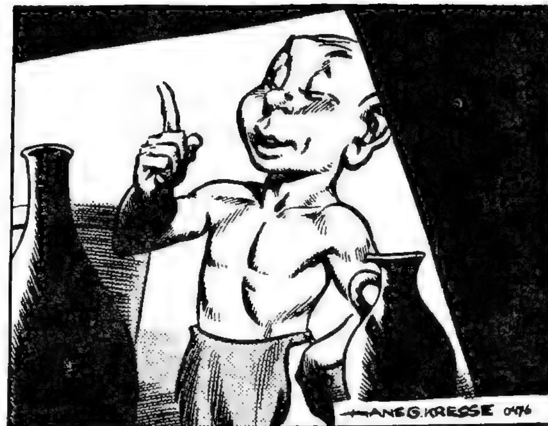
Pum-Pum slaat haar gade, en zijn gezicht is vertrokken van spanning...

Winonah slaakt een kreet, het glas ontglipt haar hand...

— Ik zie niets meer, roept ze klagelijk ,en het is alsof een wazige sluier haar gestalte omgeeft. Wat, als de drank een verkeerde werking heeft ?

Een dikke nevel omringt Winonah; dan ineens... staat ze daar weer, maar nu in al de glorie van haar jeugd en schoonheid! Pum-Pum straalt van blijdschap en begroet haar alsof ze jaren is weggeweest. Winonah omarmt dankbaar het trouwe, wakkere mannetje.

— Dank, duizendmaal dank ! zegt ze blij, mijn lieve kleine vriend! Dit zal ik nooit vergeten!

Ze wendt zich nu naar de tovenaar en bedankt ook hem voor zijn machtige hulp. Hierop vertelt ze hem haar belevenissen bij Dzilah en hoe haar echtgenoot, Eric, zich in het paleis bevindt, onder betovering van deze slechte vrouw.

Nu echter is het de beurt aan de tovenaar, die vol ongeduld verlangt, dat Pum-Pum eerst zijn belofte aan hem gaat inlossen, voor er iets anders aan de orde is.

Pum-Pum voelt zich ,door zijn gelukte tovenarij een hele Piet, en wil nog niet zo gauw afstand doen van zijn macht.

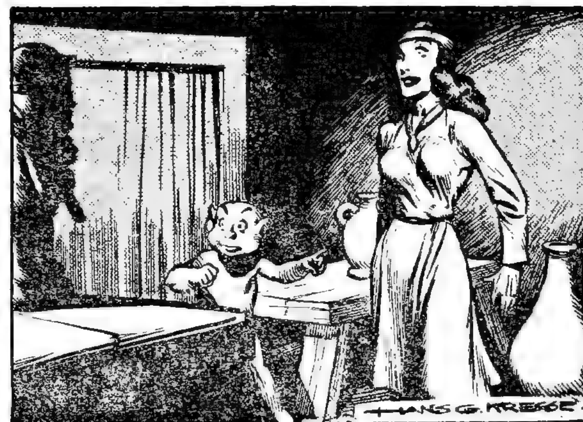
— Mij nu zelf beetje toveren... alléén! kondigt hij aan tot grote ontsteltenis van het afgodsbeeld, dat hierop in woede ontsteekt, en de hevigste dreigementen laat horen.

Het ventje is echter niet bang voor de stenen man, en zegt eigenwijs :

— Mij u wel helpen, eerlijk, maar wij vinden toveren prachtig en eerst nog proberen klein beetje maar...

Woest draaien de ogen van het beeld : de stem klinkt schor van opwinding :

— Gij, Winonah, zegt hij, weet wat ge me beloofde. Is dit Uw woord? Bedenk ook, dat Dzilah weer terug kan komen! Vlug, talm toch niet langer, dringt hij aan. Pum-Pum heeft in zijn ijver Dzilah totaal vergeten, en schrikt nu toch wel even bij de gedachte aan deze mogelijkheid.

Winonah neemt hem terzijde en zegt :

— Ge moet uw woord gestand doen, Pum-Pum, vergeet niet wat we de tovenaar verschuldigd zijn.

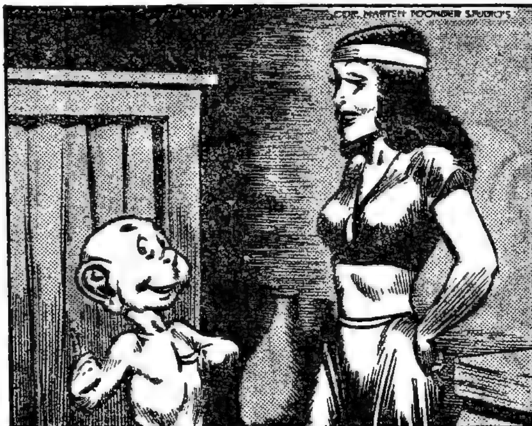
Pum-Pum ziet het wel in, maar toch, zo mag het niet aflopen. Hij is geheel door de toverkunst ingepalmd, en zoekt gejaagd naar een middel om het einde nog wat te verschuiven. Hij is de held van de dag en wil dit zo graag nog even blijven! Daar... ineens, schiet hem iets te binnen. Verheugd springt hij op, en zegt tot Winonah :

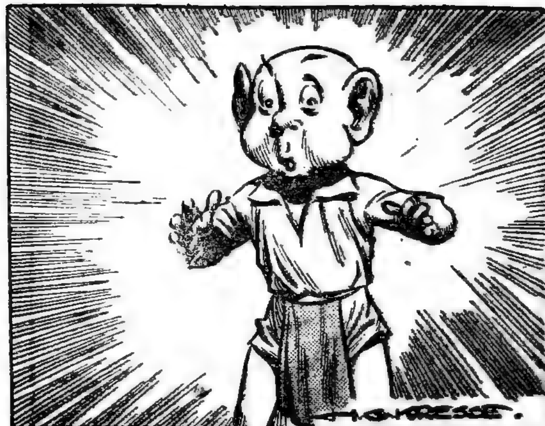
— Wacht, nog een paar kleinigheden eerst, mij vinden die zeer nodig geschieden moeten. Luister... en hij fluistert haar iets in.

Winonah knikt en glimlacht toestemmend. Vol ijver nu weer, wendt Pum-Pum zich tot het beeld, dat met verbeten woede afwacht welk uitstel er nu nog moet zijn.

— Ik ben benieuwd wat U weerhouden kan, nu dadelijk te doen, wat ge beloofde, gromde hij. Ik luister!

Dan komt Winonah met haar verzoek.

— Zie, zegt zij, deze kleding is verknoeid en vuil geworden. Help mij, zo ge kunt met medewerking van deze kleine man, aan een passend kleed geschikt om mijn echtgenoot weer te behagen.

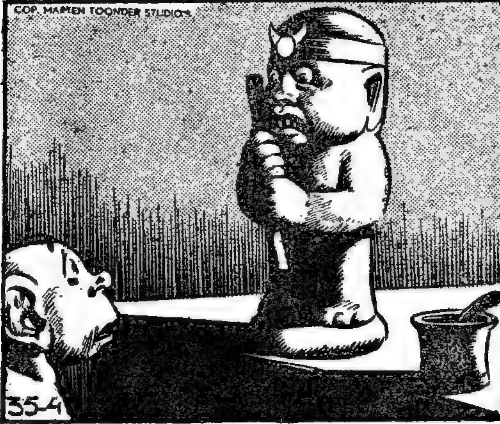
De tovenaar ziet wel in, dat hij moet toegeven en daar Winonah Pum-Pum tot zijn grote vreugde de behulpzame hand bieden bij het toveren en ziedaar... een knal, een lichtstraal en Winonah prijkt in een schoon gewaad.

Maar nóg is de arme tovenaar niet klaar met het kleine ventje, dat nu weer te kennen geeft :

— Mij zelf ook nog goede kleren toveren... mij te kaal!
aa

De tovenaar ziet wel in, dat hij moet toegeven en daar Winonah hem verzekert, werkelijk niet te weten, wat er nog meer zou kunnen zijn, dat het nakomen van hun belofte tegenhoudt, vervult hij ook deze laatste wens, en ziet Pum-Pum zich weer in een keurig buisje en broekje gekleed.

Hij is de koning te rijk, bevoelt en betast de stof, draait in het rond om te trachten zich zelf van achter te bekijken, kortom, vergeet alles om zich heen. Daar klinkt de grommende lage stem van het afgodsbeeld.

— Ik geloof, zegt de tovenaar, en zijn stem is vol van ingehouden drift, dat het nu welletjes is, en ge eens wat meer aandacht aan uw deel van de belofte kunt besteden. Ge schijnt totaal te vergeten, wat er ook voor mij op het spel staat .Gij beiden zijt bovendien ook nog lang niet in veiligheid, en als ik mijn menselijke gedaante eens niet terug zou krijgen door uw getreuzel, zoudt ge zelf mede het slachtoffer worden! Komaan, maak wat voort ,vervolgt hij heftig.

Pum-Pum, alhoewel toch goedig en behulpzaam van aard, voelt zich, nu hij zo'n persoon van gewicht is geworden, danig in zijn wiek geschoten door deze manier van spreken van de tovenaar.

— Wat kalm, wat kalm! zegt hij eigenwijs, met een verongelijkt gezicht. Wij nu dadelijk gaan beginnen !

Terwijl deze dingen in de torenkamer voorvallen, zitten Eric en Dzilah beneden als twee duifjes te minnekozen. Dzilah is in haar schik en laat niet na, alles te doen, om Eric aan zich te binden. Ze vleit hem en verwent hem op alle mogelijke manieren.

Juist is ze bezig hem allerlei heerlijke plannen voor de toekomst te onthullen, als het precies is ,of Eric's volle aandacht, die ze tot nu toe steeds bezat af en toe verslapt...

Midden in een tedere omhelzing kijkt Eric haar met afwezige blikken aan .

Het duurt maar kort en Dzilah besluit bij zichzelf, opnieuw de liefdesdrank te brouwen. Misschien, denkt ze, was het mengsel niet sterk genoeg. Vanavond zal ik het dadelijk gereed maken.

Ze voelt zich ongerust worden, als Eric wat achteruit gaat en met vreemde blik naar haar blijft staren. Een angstig voorgevoel bekruipt Dzilah, doch ze blijft glimlachen, en laat niets merken. Ze komt dicht bij Eric en wil zich, zoals gewoonlijk in zijn armen nestelen, doch hij duwt haar nu eensklaps van zich af, tot haar grote ontzetting!

— Eric, Eric! Mijn lieve vriend! roept ze luid, wat is er toch?!

Eric's gelaat ondergaat een verandering. Verbazing, ongeloof en twijfel spiegelen er zich achtereenvolgens op af. Dan komen er schrik en ontsteltenis voor in de plaats.

Hij wil spreken, doch de woorden blijven hem in de keel steken...

Dan ineens valt Eric uit :

— Waar is Winonah? Waar hebt ge mijn vrouw gelaten en wat betekent deze comedie, dat verliefde gedoe? Vlug, zeg het mij! Wat is hier gaande? Er is iets vreselijks gebeurd, ik voel het!

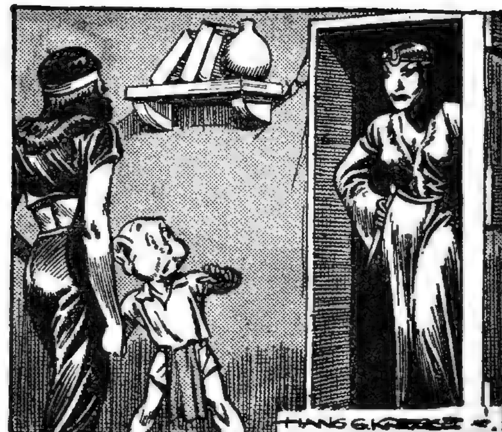
Dzilah is als door de bliksem getroffen; deze plotselinge verandering valt haar zo ruw op het lijf, dat ze eerst als wezenloos zit, maar dan gaat haar geslepen brein vlug aan het werk. Er is maar één reden waardoor Eric zijn geheugen en normale denkwijze weer terug kan hebben gekregen, zonder dat zij, Dzilah, erin betrokken is.

Het gelaat van de valse vrouw vertrekt krampachtig en zonder ook maar te spreken, wil zij Eric voorbijgaan om het vertrek te verlaten. Onze Noorman echter verspert haar de weg.

— Eerst opheldering, schone dame, zegt hij dreigend. Doch als een slang glipt ze langs hem heen en rent weg de trap op... naar de torenkamer.

De kleine Pum-Pum is gedurende deze gebeurtenissen druk aan het toveren geweest, en heeft met dit werk wederom succes geoogst! Als alle toebereidselen getroffen zijn, zoals het stenen afgodsbeeld opgaf, komt het hoogtepunt... Het stenen afgodsbeeld barst met een felle knal uit elkaar, en temidden van een sissende damp staat eensklaps een groot en fors gebouwd man voor de verbaasde ogen van Winonah en de kleine, met in zijn handen een vreemd gevormde toverstaf, en met dezelfde gelaatstrekken als het beeld.

— Het Stenen Afgodsbeeld, bestaat niet meer, zegt de tovenaar, en hij vervolgt :

— Ge hebt me wel wat geplaagd Pum-Pum, maar toch ben ik u, evenals Prinses Winonah, mijn redding verschuldigd! Dank hiervoor! En hij schudt Pum-Pum hartelijk de hand.

Nu beraadslagen zij met hun drieën, hoe het best en zo vlug mogelijk Dzilah te verrassen en onschadelijk te maken, als de deur wordt opengerukt, en Dzilah met flikkerende ogen en van haat vertrokken gelaat naar binnen komt.

In haar hand glinstert een groot spits dolkmes.

Met een dierlijke grauw stort Dzilah zich op de geheel onvoorbereide Winonah. Onder het slaken van de heftigste verwensingen tracht zij haar te overmeesteren, en met de dolk te doorsteken.

De in haar plannen gedwarsboomde vrouw is als een furie, doch Winonah, die jong, vlug en lenig is, weert zich dapper.

— Ge zult hem niet toebehoren! krijst Dzilah, nooit, nooit!

De arme ,kleine Pum-Pum siddert bij dit schouwspel en begrijpt niets van de tovenaar, die rustig en met een flauw glimlachje om de lippen naar de vechtende vrouwen staat te kijken, zonder een vin te verroeren.

— Help toch, smeekt het kereltje, red Winonah! Hoe kunt zo ge werkeloos blijven!

Doch de tovenaar blijft rustig toezien en zegt :

— Kijk maar goed, daar kunnen wij mannen nog wel iets van leren !

Intussen nadert het gevecht zijn hoogtepunt. Eric, die Dzilah is achterna gegaan, komt juist op het ogenblik, dat Winonah haar evenwicht verliest, en Dzilah met een triomfkreet haar dolk opheft voor de genadestoot.

Razend van woede springt Eric naar binnen en ontwapend juist op tijd, de halfkrankzinnige vrouw.

Dzilah tracht nog eens, met hooghartige gebaren en dreigementen indruk te maken.

— Denk niet, sist zij, dat ge het spel reeds gewonnen hebt. Ik heb nog andere middelen.

— Ja, zegt Eric, dat zal wel. En wij zullen er u nog een paar middelen bijgeven, om op te knappen. Uw rijk is uit, waarde dame, en een beetje minder praats zou U slechts ten goede komen! Ge hebt al kwaad genoeg gesticht. Houd U verder nu maar heel stil, voor ik mijn geduld verlies !

Nu pas kan Eric omzien naar Winonah, die is opgestaan en met een kreet haar held om de hals valt.

— Eindelijk, eindelijk, zucht ze, en Eric drukt zijn zo innig beminde jonge vrouw weer, na al die tijd, aan het hart.

Pum-Pum en de tovenaar hebben het opeens druk met Dzilah, die er, verslagen nu, bijstaat. Doch het kleine ventje kan niet nalaten even om te zien.

Hij voelt zich zeer tevreden, maar een ding moet hij de tovenaar nog vragen

Pum-Pum went zich nu tot de tovenaar en komt met zijn overdenking voor de dag.

— Waarom, vraagt hij, gij toch niet helpen Winonah bij vechten? Mij doodsbang geweest, zij verliezen.

De man lacht fijntjes en zegt :

— Ik wist immers, dat het goed zou aflopen, kleine man! Het gevecht moest plaats vinden, daar mocht geen verandering in gebracht worden! En nu, vervolgt hij met barse stem tot Dzilah, is het mijn beurt, volg mij !

Zij gingen samen naar beneden en de tovenaar bracht hen naar de keuken.

— Hier, sprak hij tot Dzilah, is uw plaats voortaan, en kunt ge uw neiging tot brouwen en koken botvieren, onder streng toezicht! Het is een plan van Eric. Ikzelf had korte metten met u willen maken, doch hij wenst u te sparen in de hoop dat ge nog eens een vrouw wordt. Begin maar vast met afwassen!

Van de eens zo trotse heerseres was niets meer te bespeuren. Het was een geheel veranderde, zeer nietige Dzilah, die gelaten haar vonnis aanhoorde.

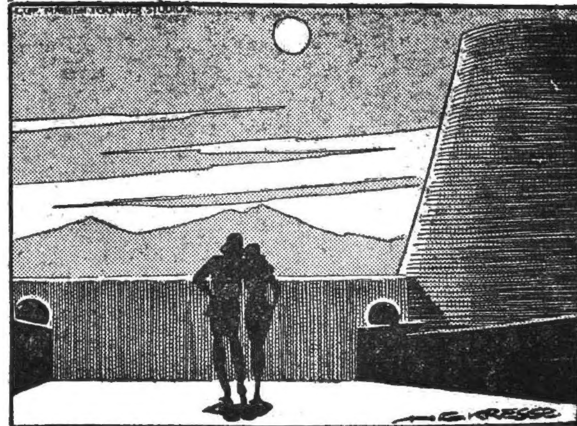
Juist wilden allen zich naar boven begeven, toen een zijdeur openging en een slag, gevolgd door brekend vaatwerk weerklonk.

— Massa-massa... prinses !

Het was de trouwe Dzogolloh, die met wijd opengesperde ogen in de deuropening stond, alsof hij een spookbeeld zag.

Ook de arme Dzogolloh, die in het geheel niet wist, wat er allemaal gebeurd was, en niets kon begrijpen van wat Dzilah met hem had gedaan, had zijn herinnering weer terug.

Nu waren allen weer gelukkig herenigd. Zij gingen naar boven en daar moest nu de tovenaar zijn eigen belevenis vertellen.

Het kasteel en omgeving was zijn eigendom, ook de soldaten en de bedienden waren van hem. Dzilah was gekomen en had zich bij hem ingedrongen zogenaamd om hem te helpen. Ook zij was begaafd met enige helderziendheid, doch zij bleek hiermee niet tevreden. Zij wilde macht, zij wilde heersen en voor alles : de toverkunst leren!

Geleidelijk wist ze zich toegang tot de geheime vertrekken te verschaffen, zonder medeweten van de tovenaar, en aldus aardig wat van de toverkunst machtig geworden, tot dat ze het middel had gevonden hem onschadelijk te maken... met het bekende gevolg.

Doch nu was alle narigheid ten einde dank zij onze kleine dappere vriend Pum-Pum, zoals Winonah zei.

Het ventje werd tot zijn grote verlegenheid braaf gehuldigd, maar dat had hij dan ook verdiend!

Toen de dag ten einde was en de bijna koperkleurige maan hoog aan de hemel stond, liepen twee gelukkige mensenkinderen stilletjes naar buiten, dankbaar en blij.

Nu staat niets hun voor de reis naar Noorwegen meer in de weg!

EINDE VAN HET ZEVENDE AVONTUUR

De nieuwe spannende avonturen van « Eric de Noorman » zijn beschreven in het achtste deeltje, dat weldra in de handel zal gebracht worden en getiteld is :

« DE ONDERGANG VAN ATLANTIS »

In deze reeks zijn verschenen :

1. DE REIS NAAR ATLANTIS
2. DE ONTVOERING VAN WINONAH
3. DE STRIJD TEGEN KIRASSO
4. DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
5. DE SULTAN VAN AKAIIM
6. HET WATER DES LEVENS
7. HET STENEN AFGODSBEELD

Zullen weldra verschijnen :

8. DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
9. SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
10. DE VALSE KONING

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - BRUSSEL